

ראיון עם שר המלחמה אחמד איסמעיל עלי על הפירצה בדוור סואר

(ראיון עם מוחמד הייכל, עורך אל-אהראם ב-18.11.73)

הייכל : ברצוני לשאול אותך לגבי הפירצה. איך זה קרה ? מדוע איפשרנו לזה לקרות ? מדוע היו הדיווחים הרשמיים סותרים זה את זה ? למה המעטנו בחשיבות העניין ? בתחילה אמרנו ששבעה טנקים הסתננו בלילה. אחרי כן אמרנו שהשמדנו את רובם. אחר כך הודענו שהצגנו לאלה מהם שנותרו ברירה להיכנע או להיות מושמדים. ואז פתאום נמסר בהודעות שלנו שמתנהלים קרבות משני עברי התעלה. היתה כאן בעייה צבאית, אבל היתה גם בעייה פסיכולוגית ובעייה של [אמינות] מידע. מנקודת ראות צבאית היתה כאן ללא ספק מכה לתקוות הניצחון שלנו, אך מנקודת הראות הפסיכולוגית היתה כאן ללא ספק מכה לביטחון שלנו במה שנאמר לנו.

עלי : אתחיל בנקודה השנייה. אני מסכים איתך לחלוטין שההודעות שלנו בקשר לפירצה היו לא מדוייקות, ולא תאמו את המדיניות שהתויתתי מהרגע הראשון של המלחמה - שאנחנו נמסור אך ורק את האמת. אני מבקש להבהיר שבשום שלב לא היתה כוונה למסור מידע כלשהו בקשר לפירצה שאיננו אמת. מה שהודענו ברוב מוחלט של המקרים היה בהתאם לתמונת המצב כפי שהצטיירה אצלנו. אני מודה שתמונת המצב אצלנו היתה לא בהירה מסיבות רבות, אבל ניסינו לומר מה שראינו. עלי לומר בכנות שתמונת המצב של מה שבאמת קרה היתה מבולבלת, מסיבות שונות. במידע הראשון שקיבלתי על הפעולה, וזה היה כאשר חזרתי משיבת מועצת העם ב-16.10.73 [ישיבת הפרלמנט המצרי שבה נשא סאדאת נאום ניצחון], צויין שמספר קטן של טנקים אמפיביים חדרו, ונמסר שלדעת המפקדה במקום שבו אירעה החדירה, הם יושמדו במהירות, וכבר ניתנה פקודה למג"ד קומנדו להתעמת איתם. זו היתה הסיבה הראשונה. הסיבה השנייה היתה שהמידע היה מקוטע בשל מערכת של שיקולים שנבעו מארגון מחדש של האחריות במספר מפקדות בשל נסיבות שלא צפינו אותן מראש [ככל הנראה עלי מתייחס כאן להתמוטטותו של מפקד הארמיה ה-2 מאמון במהלך קרבות ה-14.10]. הסיבה השלישית היתה שהאויב הצליח להסוות את הטנקים החודרים שלו באיזור הפירצה - שהוא איזור של מטעי פרי - דבר שהקל על ההסוואה בשלבים הקריטיים בתחילת פעולתו. הסיבה הרביעית היתה שהאויב היה נואש בנחישותו לפרוץ את הפירצה, והטיל את כל משקלו לשם כך והיה מוכן לספוג כל רמה של אבידות כדי להשיג את מטרתו. הוא רצה לאלץ אותנו להסיג כמה מיחידותינו שבגדה המזרחית כדי להתעמת עם הפעולה שלו בגדה המערבית, וזאת לא רציתי לעשות. יש בידי ראיות שהאויב נכשל בניסיון הראשון שלו לפתח את הפירצה ועמד לוותר על הפעולה [מן הסתם המצרים קלטו שיחות ברוח זו ברשתות הפיקוד של צה"ל]. זה היה הזמן שבו הודענו על השמדת כוחות האויב שחדרו. מאוחר יותר הוא עשה ניסיון נוסף אחרון משום שהיה ברור לו שאם יצליח יהיה לכך

אפקט פסיכולוגי על כוחותיו, עלינו ועל העולם כולו, הרבה מעבר לערך הצבאי של הפעולה. היתה גם סיבה חמישית, שהאירועים המאוחרים יותר היוו אישור לה. האויב ידע שהחלטה על הפסקת האש עומדת להתקבל, וכי עם כניסתה לתוקף היא תבטיח לו הגנה בהרפתקה מלאת הסכנות שנכנס אליה, ואשר, בהינתן העובדה שהכוחות שלו בגדה המערבית היו פרוסים במכוון כדי ליצור אפקט של מלחמת גרילה עם טנקים, הוא לא יכול היה לתחזק למשך זמן. לסיבה החמישית קשורה גם העובדה שהאויב לא רק השתמש בהפסקת האש המצופה כאירוע שיגן על פעולתו, אלא גם, כפי שראינו, הוא ניצל זאת כדי לקיים את ההחזקה שלו בפירצה, דבר שלא היה יכול להמשיך לעשותו ללא אבידות נוראיות אילו נמשכה הלחימה. אנחנו הסכמנו להפסקת האש משיקולים הרבה יותר כבדי משקל מאשר מבצע הפירצה.